

A xusticia pola man

Aqués que ten fama de honrados na vila
roubáronme tanta brancura que eu tiña,
botáronme estrume nas galas dun día,
a roupa de cote puñéronma en tiras.
Nin pedra deixaron en donde eu vivira;
sin lar, sin abrigo, morei nas curtiñas;
ó raso cas lebres dormín nas campías.
Meus fillos..., meus anxos...!, que tanto eu quería,
morreron, morreron, ca fame que tiñan!
Quedei deshonorada, mucháronme a vida,
fixéronme un leito de toxos e silvas
i en tanto os raposos de sangue maldita
tranquilos nun leito de rosas dormían.

–*Salvádeme, ou xueces!*, berrei... Tolería!
De min se mofaron, vendeume a xusticia.
–*Bon Dios, axudáime*, berrei, berrei inda...
Tan alto que estaba, bon Dios non me oíra.
Estonces, cal loba doente ou ferida,
dun salto con rabia pillei a fouciña.
Rondei paseniño... Ne as herbas sentían!
I a lúa escondíase i a fera dormía
cos seus compañeiros en cama mullida.

Mireinos con calma i as mans estendidas,
dun golpe, dun soio!, deixeiños sin vida.
I ó lado contenta senteime das vítimas,
tranquila, esperando pola alba do día.

I estonces..., estonces cumpreuse a xusticia:
eu, neles; i as leises, na man que os ferira.

(De *Follas novas*)